

Въ пещерата влажна
На гробница сходна!

Съ раждясала сабя
Въ ножницата скрита
И коси зарасли
Около въ гранита,
Съ кмѣпачи черни,
Но покрити съ плѣсень,
Сякашъ че слана ги
Е завила есень.

Спѣше непробудно
Той сънь петвѣковень.
А хидра стоглава
Бдѣше съ дѣхъ отровень.
Да не би до него
Слънчевъ лъчъ да стигне
И отъ сънь злокобень
Война да вдигне.

Но отъ вопли страшни
Отъ врѣме на врѣме,
На народа здавень
Подъ несносно брѣме,
Потрѣпваше нѣкакъ
Пещерата цѣла,
И сабята остра
Но зарждавѣла,
Заизлиза сама, —
Звънна въ каменака,
И отъ сънь мъртвешки
Сѣпна се юнака!